

Šlo tu sice o činy způsobem provedení stejné, o téhož poškozeného, týž porušený právní statek i stejný úmysl, ale mezi oběma činy uplynula doba delší než 5 roků a ani vrchní soud nezjistil, že obžalovaný v této době vykonal nějakou činnost, z které by se dalo souditi, že ve svém zločinném rozhodnutí pokračoval. Uplynula-li tedy mezi oběma činy tak značná doba, nelze míti za to, že oba činy obžalovaného vyplynuly z téhož jediného rozhodnutí a že byly spáchány jako jeden celek.

Pokud tedy vrchní soud, vycházející z opačného názoru, považoval čin obžalovaného, spáchaný do 2. srpna 1929, jako součást další činnosti obžalovaného, spáchané dne 17. srpna 1934, a v důsledku toho oba činy obžalovaného považoval za jeden pokračovací zločin zpronevěry v úřadě, je tento jeho výrok zmatečný jednak podle § 385, č. 1 b) tr. ř., a jednak podle § 385, č. 1 c) tr. ř.

Ke zmatečnosti uvedené v § 385, č. 1 b) tr. ř. by nemohl nejvyšší soud hleděti z povinnosti úřední ve smyslu § 385, posl. odst. tr. ř., poněvadž se stala za daného stavu v prospěch obžalovaného, ale z povinnosti úřední musel hleděti ke zmatečnosti uvedené v § 385, č. 1 c) tr. ř., která se vyskytla v rozsudku vrchního soudu vzhledem k činu uvedenému v bodě I. rozsudku prvního soudu. (Pozn. red.: Stíhání jeho vyloučeno z důvodu promlčení.)

Čís. 6020.

Podľa § 94 tr. zák. treba väzbu vytrpenú p r e d vynesení rozsudku prvej stolice, pokiaľ ju obžalovaný nezavinil, započítat' do trestu na slobode alebo do trestu peňažitého c e l ú.

V smysle § 505, odst. 2 tr. p. p o m e r n e treba započítat' do trestu k á z n i c e a ž a l á r a len zatýmnu a vyšetrovaciu väzbu, ktorú vytrpel obžalovaný p o vynesení odsudzujúceho rozsudku súdu prvej stolice.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1937, Zm III 480/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu vraždy atď., rozhodujúc o zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, obžalovaného a jeho osobitného obhájcu, zrušil z povinnosti úradnej z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. rozsudok porotného súdu vo výroku o započítaní väzby a započítal obžalovanému do trestu na slobode podľa § 94 tr. z. predbežnú a vyšetrovaciu väzbu, ktorú vytrpel do vynesenia rozsudku porotného súdu od 30. marca 1937 do 14. júna 1937, v celom rozsahu; krajskému súdu uložil, aby podľa § 505, odst. 2 tr. p. dodatočne rozhodol o započítaní do trestu na slobode tej väzby, ktorú obžalovaný vytrpel od vynesenia rozsudku porotného súdu do rozhodnutia najvyššieho súdu o zmätočnej sťažnosti.

Z d ô v o d o v:

Pri preskúmaní veci z povinnosti úradnej zbadal najvyšší súd, že porotný súd započítal obžalovanému väzbu vytrpenú do vynesenia rozsudku

porotného súdu od 30. marca 1937 do 14. júna 1937 len čiastkou 2 mesiacov.

Podľa § 94 tr. z. treba pred vynesením prvého rozsudku vytrpenú väzbu celú započítať do trestu na slobode, alebo do trestu peňažitého, pokiaľ ju obžalovaný nezavinil.

V smysle § 505, odst. 2 tr. p. a podľa stálej praxi najvyššieho súdu pomerne treba započítať do trestu káznice a žalára len zatýmnú väzbu, ktorú vytrpel obžalovaný po vynesení rozsudku súdu prvej stolice.

Súd prvej stolice nezistil také okolnosti, z ktorých by bolo možné uzavárať, že obžalovaný časť väzby, vytrpenej do vynesenia rozsudku súdu prvej stolice zavinil. Spôsobil preto súd prvej stolice svojím uvedeným postupom zmätok podľa § 385, čís. 2 tr. p., ktorého treba dbať z povinnosti úradnej, pretože je v neprospech obžalovaného.

Najvyšší súd preto postupoval podľa § 33, odst. 1 por. nov., zrušil rozsudok porotného súdu a zarátal obžalovanému celú väzbu vytrpenú do vynesenia prvého rozsudku.

Čís. 6021.

Zmätočnosť rozsudku podľa § 385, čís. 1 c) tr. p., ak bol obžalovaný uznaný vinným trestným činom proti zákonu o ochrane cti, spáchaným vzájomne vo skutkovej súvislosti s iným takým činom, ktorý proti nemu spáchal súkromný žalobca, hoci si súkromný žalobca v trestnom pokračovaní proti nemu vedenom nevyhradil v smysle § 18, odst. 1 a 3 zákona o ochrane cti právo stíhať obžalovaného.

(Rozh. zo dňa 27. októbra 1937, Zm III 501/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. pre prestupok urážky uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., základným a vyslovil, že rozsudkami okresného súdu v N. zo dňa 10. februára 1937 a krajského ako odvolacieho súdu v N. zo dňa 6. apríla 1937 bol porušený zákon v ustanovení § 18, odst. 1 a 3 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n. Podľa odst. 7 § 442 tr. p. najvyšší súd zrušil tieto rozsudky a obžalovanú od obžaloby na základe § 326, čís. 3 tr. p. oslobodil.

Z d ô v o d o v:

Rozsudkom okresného súdu v N. zo dňa 10. februára 1937 bola obžalovaná A. uznaná vinnou prestupkom urážky podľa § 1 zákona čís. 108/1933 Sb. z. a n., spáchaným dňa 17. decembra 1936 na úkor B.

Proti tomuto rozsudku ohlásil odvolanie obhájca obžalovanej čo do viny, trestu, útrat a nesrozumiteľnosti rozsudku a podržal tiež na pojednávaní ohlásené formálne zmätočnosti.